

Η προσδοκία του Αβραάμ - Του π. Δημητρίου Μπόκου

/ [Γνώμες](#)



Η ΠΡΟΣΔΟΚΙΑ ΤΟΥ ΑΒΡΑΑΜ

[Του π. Δημητρίου Μπόκου](#)

Ο Χριστός είπε κάποτε στους Ιουδαίους: «Αβραάμ ο πατήρ υμών ηγαλλιάσατο ίνα ίδη την ημέραν την εμήν, και είδε και εχάρη»(Ιω. **8**, 56). Ποια είναι η ημέρα του Χριστού που γεμάτος χαρούμενη ελπίδα επιθυμούσε να δει ο Αβραάμ; Είναι η μέρα κατά την οποία ο Χριστός ενανθρώπησε. Η μέρα που γεννήθηκε ως άνθρωπος στη γη. Δεν την είδε βέβαια ενόσω ζούσε ο Αβραάμ, αλλά την είδε και αγαλλίασε από

τον τόπο της μακαριότητας, όπου ζει αιώνια κοντά στον Θεό.

Τα λόγια του Χριστού μαρτυρούν ότι η έλευσή του στον κόσμο για τη σωτηρία μας δεν έγινε ξαφνικά και απρόσμενα. Ήταν κάτι που ο Θεός το προετοίμαζε σιγά-σιγά διά μέσου των αιώνων. Και φανέρωνε σταδιακά την εξαρχής πρόθεσή του αυτή, «την αρχαίαν βουλήν», άλλοτε συγκεκαλυμμένα και άλλοτε πιο φανερά, στους εκλεκτούς του σε κάθε γενεά. Ο Αβραάμ ήταν ιδιαιτέρως εκλεκτός του Θεού. Τόσο, που ο ίδιος ο Θεός εναβρύνεται να ονομάζεται Θεός του Αβραάμ και Ισαάκ και Ιακώβ. Δεν ήταν δυνατόν να μην αποκαλύψει ειδικά στον Αβραάμ το σχέδιό του ο Θεός.

Πότε και πώς έγινε η αποκάλυψη αυτή; Όταν ο Θεός είπε στον Αβραάμ: «Ἐξελθε εκ της γης σου και εκ της συγγενείας σου και εκ του οίκου του πατρός σου» και πήγαινε στη γη που θα σου δείξω. Και θα σε κάνω μεγάλο έθνος και θα σε ευλογήσω... «Και ενευλογηθήσονται εν σοι πάσαι αι φυλαί της γης». Και παρακάτω: «Και ενευλογηθήσονται **εν τω σπέρματί σου** πάντα τα έθνη της γης» (Γεν. **12**, 1-3. **22**, 18). Σύμφωνα με την επαγγελία (υπόσχεση) του Θεού, ο Αβραάμ θα γινόταν μέσω του σπέρματός του, κάποιου σπουδαίου δηλαδή απογόνου του, πατέρας όλων των εθνών. Ποιος ήταν ο απόγονος αυτός;

Τον κατονομάζει ο απόστολος των εθνών Παύλος. «Στον Αβραάμ δόθηκαν από τον Θεό οι υποσχέσεις και στο σπέρμα του. Δεν λέγει ο Θεός “και τοις σπέρμασιν”, όπως θα έλεγε αν επρόκειτο για πολλούς απογόνους, αλλά λέγει “**και τω σπέρματί σου**”, σαν να επρόκειτο για έναν απόγονο, “**ος εστι Χριστός**”» (Γαλ. **3**, 16).

Κατανοώντας αλάνθαστα στην πληρότητά της την επαγγελία αυτή του Θεού, «επίστευσεν Αβραάμ τω Θεώ και ελογίσθη αυτώ εις δικαιοσύνην» (Ρωμ. **4**, 3). Ο Αβραάμ πίστεψε στον λόγο του Θεού για την έλευση του ευλογημένου απογόνου του, με τον οποίο θα λάμβαναν όλα τα έθνη την ευλογία του Θεού, δηλαδή τη σωτηρία τους, πολύ πριν ο Θεός παραδώσει τον νόμο του. Η παράδοση του νόμου έγινε πολύ αργότερα, «μετά έτη τετρακόσια και τριάκοντα», στο όρος Σινά με τον Μωυσή.

Η πρώτη αυτή επαγγελία του Θεού προς τον Αβραάμ για την έλευση του ευλογημένου απογόνου του ήταν «διαθήκη προκεκυρωμένη υπό του Θεού **εις Χριστόν**». Διαθήκη που αναφερόταν στον Χριστό, επικυρωμένη με όρκο του Θεού. Ο νόμος αργότερα δεν δόθηκε με σκοπό να ακυρώσει την επαγγελία του Θεού προς τον Αβραάμ. Αν μπορούσε να επιτευχθεί με την τήρηση του νόμου (πράγμα που αποδείχθηκε αδύνατο) η σωτηρία, δεν θα διδόταν από πριν ως υπόσχεση του Θεού. Θα ήταν απλώς ανταμοιβή για την τήρηση του νόμου. Αλλά

στον Αβραάμ «δι' επαγγελίας κεχάρισται ο Θεός». Τον ευλόγησε και του χάρισε τη σωτηρία με την υπόσχεσή του.

Γιατί τότε δόθηκε ο νόμος; «*Των παραβάσεων χάριν προσετέθη, άχρις ου αν έλθη το σπέρμα ω επήγγελται*». Ο νόμος δόθηκε, ώστε με τις αναπόφευκτες συνεχείς παραβάσεις του να οδηγούνται οι άνθρωποι σε όλο και βαθύτερη συναίσθηση της ενοχής και της αδυναμίας τους, έως ότου έλθει ο απόγονος του Αβραάμ, χάριν του οποίου δόθηκε η υπόσχεση του Θεού, δηλαδή ο Χριστός (Γαλ. **3**, 17-19. Πρβλ. και Β' Τιμ. **1**, 9-10).

Μέχρι να έρθει ο καιρός αυτός, το πλήρωμα του χρόνου, προσφέρονταν στη Σκηνή του Μαρτυρίου (και μετέπειτα στον ναό του Σολομώντος) δώρα και θυσίες ατελείς, που απλώς συμβόλιζαν όσα θα γίνονταν στον καιρό του Χριστού. Δεν είχαν τη δύναμη να δώσουν στους ανθρώπους που τις πρόσφεραν πνευματική τελειότητα και απαλλαγή από τις αμαρτίες. Όλα όσα προσφέρονταν τότε, θυσίες, διακρίσεις φαγητών και ποτών, πλύσεις και άλλες διατάξεις, ήταν μόνο για να καθαρίζουν το σώμα, «*μέχρι καιρού διορθώσεως επικείμενα*». Προσωρινά μέτρα μέχρι να έλθει ο Χριστός που θα διόρθωνε και θα αποκαθιστούσε τα πάντα. (Εβρ. **9**, 9-10).

Και όσο ο Χριστός δεν ερχόταν ακόμη, η προσδοκία της ελεύσεώς του για την οποία μίλησε ο Θεός στον Αβραάμ, παρέμενε και δυνάμωνε στους ανθρώπους συνεχώς. Μα ο Θεός, πιστός στις επαγγελίες του, ευδόκησε να πράξει ό,τι υποσχέθηκε στον Αβραάμ. Έστειλε στη γη τον Υιό του για να γεννηθεί και να φέρει εις πέρας, διά του Σταυρού και της Αναστάσεώς του, το έργο της σωτηρίας του κόσμου, ώστε να ευλογηθούν πράγματι στο πρόσωπό του «*πάντα τα έθνη της γης*».

Όσοι λοιπόν διά μέσου των αιώνων,αντί να θαρρούμε στα καλά μας έργα, ακολουθούμε την πίστη του Αβραάμ, γινόμαστε κι εμείς διά του ευλογημένου απογόνου του, του Χριστού, σπέρμα του Αβραάμ «*και κατ' επαγγελίαν κληρονόμοι*». Κληρονομούμε την ίδια ευλογία και σωτηρία που υποσχέθηκε στον πατέρα μας Αβραάμ ο Θεός(Γαλ. **3**, 29).

(ΛΥΧΝΙΑ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ, αρ. φ. 473, Δεκ. 2022, επηξημένο)